

A FETI- NIDA- DES- TREFE- TIVAS 12

25.03.21 - 09.05.21

**Casa Galega da Cultura
Praza da Princesa 2, Vigo**

Mar Ramón Soriano + Julia Huete

**José Chavete + Rapapawn
(Cynthia Alfonso e Óscar Raña)**

Araceli Liste + María Silva

Suso Fandiño + Ruth Vidal

Comisariado Juan Carlos Román

En 1809 Goethe publica *Las afinidades electivas*, unha novela que mostra as pulsións e os sentimentos de catro persoas que viven nunha casa de campo. As relacións que se conciben están máis alá da moral da época, ou do simple control das normas sociais. Goethe trata nesta obra sobre o carácter pulsional e misterioso do atraente, así como de enfermizos rexeitamentos. Esta sentimentalidade das paixóns mantense nas nosas condutas relacionais, pero tamén cos obxectos e coas imaxes coas que, por estraño que pareza, empatizamos porque con eles e elas convivimos. Esta atracción entre seres e efectos prodúcese, de forma amplificada, na práctica da arte mediante a xenerosa achega dos seus autores e autoras.

O título da exposición alude a dúas arterias e vías fundamentais para o funcionamento e a vitalidade de dous órganos do corpo humano. As arterias coronarias subministran sangue ao corazón mentres que a carótide fai o propio co cerebro. Corazón e cerebro paralizaríanse sen o seu nutriente fundamental, pero o sangue, que actúa como o principio activador, déixalles o protagonismo a dúas estruturas que, máis ca partes físicas, son metáforas diverxentes ou descritivas do ser e do sentir.

Ao corazón outorgámoslle o corpo e as súas sensacións; é o xestor dos nosos sentimentos, o que nos alerta da recepción das querenzas que nos transmiten e, ao mesmo tempo, o emisor da nosa afectividade. Unha calidade que debuxa o noso ADN emocional e constrúe a parte sensible da nosa personalidade. Aínda que Michel Henry amplificou esa maneira de estar ante a vida, ao facer da afectividade a maneira de representarse ante todo o que está presente, sen limaduras culturais, agás as que son capaces de compasarse á carencia de cada corazón. O corazón toma para si todas as artes, o humanismo e as ciencias sociais; e non se esquece das crenzas máis antigas, aquelas que lle deron sentido á vida en épocas tan sombrías coma a actual. O corazón posúe o don da fe e, por extensión, a espiritualidade de todas as relixións, as cales hai que consideralas como rexións onde habita tanto o seu fervente apostolado coma o seu ateísmo máis emancipado. Nunha fronteira moi borrosa atópase a filosofía, que xunto á literatura construíron o relato daquilo que facía que o corazón latexase máis rápido. O mundo foi contado por voces, palabras e imaxes, e a arte, como construtora do simbólico, atopou rapidamente a súa icona. Nada hai máis rápido de comprender ca o signo do corazón; e todas as súas acepcións son sempre positivas, xa que desprenden cordialidade e proximidade.

Se miramos máis de preto o corazón, e dentro del a arte, podemos observar o vaivén ou o baile que tivo co cerebro. Os racionalismos en arte son os impulsos brutalistas dun cerebro que ordena, clasifica e goberna, mediante rectas, a carencia cavernosa e circular do corazón. Se unha esfera é un cubo con experiencia, é lóxico pensar (mellor dito, sentir), que un cerebro é curvo por vello e sabio, e non tanto por cerebro. A razón, calidade do cerebral, debería ser algo secundario, ou talvez unha especie de escoura que se refuga ante a aliaxe formidable do aceiro máis poderoso; talvez porque sabemos que os sonhos da razón son capaces de calquera cousa.

Esta exposición presenta o sentir de nove artistas inseridos en oito proxectos que se atoparon grazas ás súas inquietudes da Facultade de Belas Artes de Pontevedra, un lugar onde se producen continuos e produtivos choques entre o proxecto, en tanto que patio especulativo do cerebro, e o proceso como territorio sorprendente onde todo pode ocorrer. A arte, polo tanto, poderíamola definir como esa fugaz viaxeira que imaxina cando pasea polo cerebro e constrúe caricias cando se interna no corazón.

Juan Carlos Román